

Hồi 299

Trực chỉ Biên Tập

Yến Phi nhìn ra ngoài qua khe cửa Thịnh Phong Hải Vị, một đội kỵ binh của địch nhân vừa đi qua cửa quán.

Bắt đầu từ hôm qua, quân đội của địch nhân điều động liên miên. Chàng sợ đả thảo kinh xà làm hư sự, không dám rời khỏi Thịnh Phong Hải Vị ra ngoài trinh sát, nhưng có thể khẳng định được một chuyện, ít ra địch nhân vẫn chưa phát giác Tây qua bì pháo bị chàng phá hỏng, nếu không đã sớm kéo tới Thái Hoa Cư lục tìm thanh toán với chàng.

“Lộp cộp” vang vọng.

Yến Phi gắng nhìn kỹ, một xe chở cơ quan bắn đá xuất hiện, tiếp đó là một chiếc khác, sau khi chậm chậm đi qua, lại tới hai mươi mấy xe chở đại bác tên, một hàng dài nhắm Đông môn thẳng tiến.

Yến Phi dựa mình vào vách bên cửa ngồi bệch xuống.

Là chuyện gì đây?

Địch nhân đang điều động hệ thống phòng ngự bố trí ở các nơi khác về bến tàu ngoài Đông môn, tăng cường năng lực phòng thủ bờ sông. Lẽ nào bọn chúng nắm được manh mối phát giác bên mình muốn tiến công Đông đại nhai trước?

Với trí tuệ của bọn Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam, làm sao có thể bất trí như vậy.

Có lẽ tài trí của bọn Diêu Hưng cao minh đến mức có thể nhìn thấy kế sách mê hoặc địch của bên mình.

Bất quả chàng vẫn có lòng tin bất biến đối với Lưu Dụ, có khi gã cố ý làm cho địch nhân phát giác gã có chủ ý công kích Đông môn, trên sự thật lại dùng kế thanh đông kích tây.

Vô luận ra sao, chàng sẽ giữ vững ở đây, học tập tính nhẫn nại của Thác Bạt Khuê, tuy không dễ gì, trong lòng chàng đồng thời có thanh âm thôi thúc chàng ra khỏi Tập hội hợp với Lưu Dụ, kể rõ hư thực trong Biên Hoang Tập cho bọn họ biết.

Ài!

Chờ đợi thật lâu cho người ta tổn hao tinh thần, tiểu tử Thác Bạt Khuê thật may mắn rành rọt cái trò này.

Ánh mặt trời hôm nay mãnh liệt vô cùng, nóng đến kỳ lạ, nhưng vừa nóng mà vừa ẩm, làm cho chàng càng không muốn quay lại địa đạo.

Vào lúc này, chàng nghe thấy tiếng động lạ vọng vào cửa, không phải từ cửa chính của Thịnh Phong Hải Vị, mà là từ cái quán lân cận.

Lòng thầm mừng một tiếng, thần thốc về lại địa đạo, vừa đóng sập bản che lối vào, cửa điểm Thịnh Phong Hải Vị đã bật tung ra.

Yến Phi biết rõ địch nhân đang lo đột bố phòng cuối cùng, quán xá trên bốn con đường lớn đều sẽ bị trưng dụng cho việc đánh từng nhà từng ngõ, có thể tưởng tượng được cuộc chiến tranh đoạt từng nhà từng ngõ sẽ kịch liệt đến đâu.

Chàng sẽ đối phó địch nhân không chút lưu tình, không thể nhân từ như đàn bà, dòng máu chảy trong người chàng có một nửa là dòng máu Thác Bạt Tiên Ti tộc anh dũng thiện chiến.

Sự bạo ngược của địch nhân đã hoàn toàn kích thích chiến ý không sợ sinh tử của chàng.

oOo

Đồng hoang bao quanh hai bờ Dĩnh Thủy, thu hút mê hồn.

Lưu Dụ ngồi một mình ở đầu thuyền, mặc cho gió sông thổi tà áo phần phật.

Còn cách Biên Hoang Tập chưa tới bốn chục dặm, trải qua hành trình một ngày nửa đêm, trận chiến phản công Biên Hoang Tập đã gần kề trước mắt.

Địch nhân hiện tại chắc đã có cảnh giác, kéo phần lớn đến tăng cường phòng vệ Dĩnh Thủy, mà đó chính là chỗ đẹp mắt nhất trong toàn bộ chiến lược của Đồ Phụng Tam.

Vì binh lực của địch nhân gấp ba lần bọn họ, bất kể đánh rát đánh nhàu ra sao, cuối cùng kẻ chịu lỗ chỉ có bọn họ, phương pháp duy nhất là trước hết làm dao động lòng quân của đối phương, tước giảm đấu chí của địch nhân, khiến cho đối phương có sức mà lại khơi khơi không dồn hết ra được. Vốn đây là chuyện gần như không thể nào, nhưng Biên Hoang Tập xảo hợp đã dâng tặng một hoàn cảnh lý tưởng làm sao.

Chiến lược thực chất đã sớm nghị định xong, chỉ cần thêm vào sự ứng biến linh hoạt lúc lâm trận, liền có thể từng bước thực hành, cho đến khi công nhập Đông đại nhai đã có Yến Phi tiềm phục.

Yến Phi là một thần nhân của Biên Hoang, can đảm cẩn thận, có thể làm chuyện người khác không thể làm, tất có thể phối hợp nhịp nhàng với bọn họ.

Đối với Hoang nhân mà nói, có thể quang phục Biên Hoang Tập là một thành tựu vĩ đại phi thường; nhưng đối với gã mà nói, chỉ là một khởi điểm, con đường tương lai vẫn còn dài dằng dặc, vẫn còn đầy gian khổ, tràn trề những biến động bất trắc.

Có lúc gã thật cảm thấy trọng trách trên vai gã gánh không nổi, nhưng vừa nghĩ tới Tạ Huyền, nghĩ tới huynh đệ Bắc Phủ binh bất lực, nghĩ tới Đồ Phụng Tam, Giang Văn Thanh, còn có Đạm Chân, gã lại lập tức vứt bỏ hết mọi hoài nghi tư lự, chấn chỉnh đầu chí, kiên trì đi tiếp.

Thắng lợi cuối cùng lúc nào mới giáng lâm lên mình Lưu Dụ gã?

Đây là chuyện không biết tính từ đâu.

Nhưng gã tuyệt không thể nhẫn nhục sống một cuộc đời vô vị vô ý nghĩa, cho dù gã vẫn còn con đường lui Biên Hoang Tập này.

Thà chết trận, gã cũng không thể làm lính đào ngũ, nếu không làm sao đối diện những người coi trọng gã. Huống hồ đã mất đi Vương Đạm Chân, chỉ có vung vẩy đi tới từng bước từng bước trên con đường phục thù rửa hận, cuộc sống mới có ý nghĩa.

Chết trận oanh oanh liệt liệt, dù sao cũng còn hơn sống khuất nhục nuốt hận.

Nhưng một khi thu phục được Biên Hoang Tập, đại nghiệp tranh bá thiên hạ của gã sẽ toàn diện triển khai, gã sẽ thanh trừ tất cả những kẻ cản đường, mãi cho đến khi thắng lợi tối hậu nắm chắc trong tay.

- o O o -